

Một Người Thấu Hiểu

Bạn bè của Blair không hiểu cảm giác mắc bệnh Crohn (Viêm ruột) là như thế nào.

Bài của Haley Yancey

(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Câu chuyện này diễn ra tại Hoa Kỳ.

Blair nói: "Hôm nay mình không thể đến đó được." Khuôn mặt của cô bé đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Bạn bè của cô bé nhìn chăm chăm vào cô bé.

"Nhưng bạn đã nói là bạn sẽ đến mà!" Sammy nói.

"Mình biết." Blair cúi gầm mặt xuống. "Mình cảm thấy không khỏe lắm. Mình xin lỗi."

Jessica nói: "Lần trước bạn cũng nói như vậy."

Blair không biết phải nói gì. Cô bé ước gì mình có thể đến nhà Sammy. Nhưng hôm nay bụng cô bé đau quặn. Cô bé cần phải về nhà và nghỉ ngơi.

Blair mắc bệnh Crohn. Căn bệnh khiến bụng của cô bé đau nhói, cảm giác hết sức đau đớn. Ngày nào

cô bé cũng cảm thấy bụng đau âm ỉ. Nhưng có những ngày cơn đau trở nên tệ hơn. Hôm nay là một trong những ngày đó. Cô bé ước gì có thể lựa chọn được ngày nào mà mình có thể chịu đau nhiều hơn. Có vẻ như cô bé đau bụng nhiều nhất mỗi khi muốn làm điều gì đó vui vẻ.

Sammy nói với Jessica: "Cứ đi đi."

Khi Blair về nhà, cô bé uống thuốc. Rồi cô bé đi ngủ. Nhưng cô bé cảm thấy quá đau.

Cha và Mẹ đến kiểm tra xem. Cha cô bé ngồi trên giường. "Con cảm thấy thế nào rồi?"

"Dạ ổn ạ. Thuốc giúp con cảm thấy đỡ hơn chút," Blair nói.

Mẹ nói: "Mẹ xin lỗi vì con không thể đi đến nhà Sammy."

Blair ngán ngán nước mắt. "Thật bất công! Bạn bè của con không hiểu cảm giác đó như thế nào." Blair ném một chiếc gối vào tường. "Con chỉ muốn khỏe hơn."

Cha ôm cô bé thật chặt. "Cha hiểu. "Con có muốn một phước lành của chúa tể không?"

Blair gật đầu. Các phước lành thường giúp cô bé cảm thấy bình an hơn.

Cha đặt tay lên đầu Blair và ban phước để cô bé có thể nghỉ ngơi và cảm thấy dễ chịu hơn. Đó là một phước lành tuyệt vời. Phước lành đó giúp cô bé nhớ rằng Cha Thiên Thượng yêu thương cô bé. Nhưng cô bé vẫn cảm thấy buồn về những người bạn của mình.

Sau khi ban phước, Cha và Mẹ trao cho Blair nụ hôn chúc ngủ ngon. Họ ra ngoài để cô bé có thể ngủ ngon.

Blair nằm xuống và nhắm mắt lại. Phước lành giúp đỡ cô bé nhiều, nhưng cô bé vẫn còn cảm thấy đau.

Cô bé quỳ xuống bên cạnh giường của mình để cầu nguyện. Thoạt đầu, trình tự cầu nguyện giống như hầu hết những lời cầu nguyện khác của cô bé. Cô bé thưa với Cha Thiên Thượng về điều mà cô bé biết ơn và cầu xin để cảm thấy khỏe hơn. Nhưng lần này cô bé vẫn tiếp tục cầu nguyện.

"Thưa Cha Thiên Thượng, con thực sự cảm thấy rất buồn. Con nhớ cảm giác được ở bên cạnh bạn bè của mình." "Con cảm thấy cô đơn. Không một ai hiểu được rằng mỗi ngày con phải chịu đau đớn đến mức nào. Con nhớ cảm giác trước khi con bị bệnh."

Blair càng cầu nguyện lâu hơn, cô bé càng cảm thấy rằng Cha Thiên Thượng đang lắng nghe lời cầu nguyện của mình. Cô bé không thể nghe hoặc thấy Ngài, nhưng cô bé đã cảm nhận được tình yêu thương của Ngài. Cô bé biết Ngài quan tâm đến điều cô bé muốn bày tỏ. Blair không muốn cảm giác này kết thúc.

Blair cầu nguyện cho đến khi cô bé đã bày tỏ với Cha Thiên Thượng hết mọi điều trong lòng. Rồi một ý nghĩ đến với tâm trí của cô bé. Những người bạn của Blair có thể không bao giờ hiểu được cảm giác mắc bệnh Crohn là như thế nào, nhưng Cha Thiên Thượng và Chúa Giê Su Ky Tô thì có. Hai Ngài hiểu cơn đau của cô bé tệ đến mức nào và cô bé cảm thấy cô đơn dường nào. Hai Ngài sẽ luôn luôn ở bên cô bé.

Blair cảm thấy như mình đang được ôm thật chặt. Sau khi cầu nguyện xong, cô bé chạy đi tìm cha mẹ để kể cho họ nghe về điều đã xảy ra.

"Con gặp ác mộng phải không?" Mẹ hỏi.

Blair mỉm cười. "Không ạ. Con đã cầu nguyện."

Mẹ có vẻ ngạc nhiên. "Cha và mẹ đã chúc con ngủ ngon cũng được một lúc rồi mà. Con đã cầu nguyện từ lúc đó đến giờ luôn à?"

Lâu như vậy rồi sao? Blair gật đầu. "Cảm giác đó giống như việc được ai đó ôm thật chặt. Cha Thiên Thượng và Chúa Giê Su Ky Tô hiểu cảm giác của con. Nhờ hai Ngài nên con không cảm thấy cô đơn nữa!"

